

INTERBRIG

Případ z linky: Praha – Kyjev – Praha

Řeka vypadala jako valící se tekuté olovo těsně před ztuhnutím. Světla výbojek se ve výparech rozbíhala na všechny strany. Chuchvalce mlhy, klouzající po zarostlém břehu, dorazily až po polorozpadlý vlečný člun, z půlky vytažený na souš.

Postavy, pohybující se za oknem prkenného baráku, připomínaly vystřížené stínové obrázky.

Milan Soška hluboce vydechnul. Teprve teď pocítil vnitřní napětí. Od doby, co vystoupil z dopravního letadla Kyjev – Praha, byl na útěku před svými „chlebodárci“.

Už během letu se začal zabývat myšlenkou, jak cenný náklad, ukrytý ve dvojitém dně příručního kufříku využít pouze a jen pro svoji potřebu.

Byl to asi dvacetipětiletý šlachovitý dlouhán se zrzavými krátkými vlasy, které mu na čele rostly do špičky. Měl dlouhou úzkou lebku. Zpod oranžového obočí nervózně pomrkávaly zelené oči.

Milan Soška byl ale rovněž poslední velkorysou amnestií napravený vekslák a vrah. Zhruba před třemi lety knokautoval svého - mírně řečeno křiváckého - komplice tak nešťastně, že si chlapík srazil o hranu topení vaz. Milan tehdy vyfasoval čtyři roky v druhé nápravné skupině, odseděl si ale akorát něco víc než polovic.

Když vyšel z kriminálu, zjistil, že zlatá vekslácká éra je nenávratně pryč. Téměř všichni jeho bývalí „kolegové“ už vlastnili své kšefty, nebo byli jinak aktivní ve světě velkých obchodů.

Díky starým kontaktům a ukončenému gymnáziu oprášil znalosti ruštiny a nastoupil jako reprezentant jedné českoukrajinské

obchodní společnosti. Z Čech až na konec světa – jak s oblibou říkával – vozil kupy různých prospektů a bezcenných trefek, zpět opět všelijaký pól a nabídky obchodních aktivit. Co ovšem bylo na celé té šaškárně nejdůležitější, do Čech proudiv pravidelně a různými způsoby cenný bílý prášek, který Milan předával dál a díky kterému měl zajištěno víc jak slušné živobytí.

Už druhý den byl zalezlý v provizorním přístřešku a čekal jenom na setmění, aby se odvážil ven.

Z telefonní budky rozehrál další aranžmá. Zavolaal Jirkovi Bláhovi, kámošovi a spolunocležníkovi z lochu.

Bláha jezdil už za „totáče“ na šífu po Labi a přičichl k začínajícímu obchodu s drogami. To jej později přivedlo do cely s Milanem. Teď, po amnestii, dělal nočního hlídače u jedné firmy, co měla pronajaté místo jako stavební dvůr v jinonickém přístavu. Po schůzce se Soškou slíbil, že zařídí všechno ostatní.

Očekávaný den přišel právě dnes. Noví obchodní přátelé čekali na vzorky, které měl Milan u sebe.

Mlha rychle houstla a vlezlý chlad, stoupající od řeky, byl stále nepříjemnější.

„Nasrat na to !“ ulevil si Milan a povytáhl zdvižený límec bundy. Celé poslední dlouhé minuty měl neustále strach z krachu akce. A tahle nepříjemná obava mizela jenom velmi pomalu. Docela se uklidnil až když se nad ním vynořila známá postava.

„Zdar!“ vyhrkl.

Bláhův krysí ksicht vypadal v odlesku řeky hrozivě.

„Máš ty vzorky?“ zavrčel Bláha.

Milan setřásl ruku, která ho svírala jako nějaká železná skoba a pokývnul.

„Tak pojď !“

Bláha se otočil a odcházel. Milan našlapoval těsně za ním. Když vstoupili do kůlny, přepadl ho najednou pocit, který se ze sebe snažil celou dobu setřást. Pocit nějakého neviditelného nebezpečí.

„To je Číman,“ prohlásil Bláha.

Milan civěl němě a tupě na holohlavce s výrazně žensky vykrojenými rty. Ten, obklopen dvěma rovněž holohlavými svalovci, se zády opíral o dvě dřevěné bedny, postavené na sobě a hleděl na Sošku asi s takovým blahosklonným zaujetím, jako když člověk prohlíží kus masa, vystavěný ve výloze řeznictví.

V pravém uchu měl zapíchnutou zlatou náušnici, dlouhý běloskvoucí šál byl jediným kontrastním doplňkem černé kožené kombinézy.

„Máte ty vzorky ?“ zaskřehotal Číman a pokynul jedné z goril. Ta vzala beze slova od Milana malou bílou obálku a na další pokyn svého šéfa zmizela venku, kde stálo auto s přenosnou laboratoří.

„Na, dej si loka. Musíš být už pořádně zmrzlej,“ řekl Bláha, vytáhl pleskačku a podal ji Milanovi.

„Tak na zdraví akce,“ prohlásil Milan, pokynul směrem k Čímanovi a řádně upil.

Bláha vzal pleskačku, zašrouboval uzávěr a strčil ji zpět do náprsní kapsy.

Společnost potom beze slova čekala asi pět minut, které holohlavá gorila potřebovala, aby došla k nějakému závěru. Anděl strážný se vrátil zpět do kůlny a zašeptal Čímanovi něco do ucha.

Milan pocítil, jak se mu sevřel žaludek. To mohlo být následkem nervového vypětí.

Číman se odlepil od beden a popošel k Bláhovi. Zcela ignoroval Milanovu napřaženou ruku.

„No dobrá, ten kšeft uděláme,“ řekl. „Kdy můžu počítat s větším množstvím?“

Bláha, který měl tu čest být obdařen stiskem ruky odpověděl: „Za tři dny“.

Milan spolkl urážku. Vnitřnostmi se mu rozlévala bolest, jakoby tudy protékalo žhavé železo.

„Zatraceně! Co to bylo za utřejch?“

„Dobře,“ řekl Číman, když dojednali místo předání zboží.

Potom šopu v doprovodu svých strážců opustil.

Venku bouchly dveře vozu a zaburácel motor.

„Se vzorkama byl spokojenej,“ prohlásil Bláha a zamnul si utěšeně ruce. „Čeká toho od nás půldruhýho kila.“

„Kilo a půl ...“ Milan zakroutil nevěřičně hlavou. „To je přece...“.

„Já jsem už celou věc připravil tak nějak sám,“ řekl klidně Bláha.

„Připravil?“ vyhrkl Milan.

„Jo, připravil,“ přikývnul Bláha. „Co tě eště zajímá?“

Před Milanovýmá očima začaly tančit malé barevné body. Sem a tam, jako dohasínající létavice. Bylo mu zle. Něco hořícího mu stoupalo jícnem vzhůru a leptalo jeho hltan. Začal odkašlávat.

„Co bylo ... v té ... flašce?“

Nohy ochably. Vymrštil ruce, aby Bláhu ranou do ksichtu srazil k zemi. Pak se v křečích zhroutil a škubal s sebou na chladném betonovém panelu jako na souš vyhozená ryba. V nose mu čpěl zápach. Zdálo se mu, že slyší křik racků. Před jeho očima se začal promítat film. Od dětství až po okamžik blížící se smrti.

Ještě jednou pohnul hlavou a otevřel oči. Bláha stál nad ním a chladně se usmíval.

„Jirko!“ vykuckal naposled Milan Soška.

Potom zemřel.

Křik racků, existující pouze v jeho představách, mizel spolu s ním kdesi v nenávratnu.

*

Paní Milada Sošková byla vdova, které scházelo pár roků do zaslouženého důchodu. Bydlela sama v malém domku na kraji městečka, vzdáleného asi čtyřicet kilometrů. Už roky pracovala na dráze jako hláškař.

Byl podzimní večer. Přesně ten dušičkový čas, kdy je nejlepší zalézt do postele a s hrnkem grogu v ruce sledovat televizi. Ji ale čekala šichta, protože dělala turnusy.

Vytáhla kolo, pečlivě uzamkla domovní vchod, zavřela branku a vyjela do sychravé temnoty.

Z malého neosvětleného parčíku naproti vystoupila temná postava a opatrně se blížila.

Robustní chlapík v tmavém kožáku se naposled rozhlédl ztichlou uličkou, klobouk posunul víc do čela, povytáhl teplou kostkovanou šálu, otevřel branku a opatrně se přikradl k domku. Přejel pohledem malou zahrádku a přistoupil k domovním dveřím. Chvilí něco kutil s mechanismem zámku a zakrátko vstoupil dovnitř. Rozsvítil malou kapesní svítilnu a postupně procházel všechny místnosti. Byl v domě sám. O tom nebylo nejmenších pochyb. Začal tedy s prohlídkou. Pečlivě a bez zbytečného spěchu.

